

Camellia



10

สิบเทพ
สะท้านฟ้า
อยากเห็นนักล่า
๑๑ใครจะกล้า
กับ
ชาปา
ผู้บ้าบิ่น

嫡女狂妃

拐个王爷乱天下

十九毅 สือจิวอี้ เจียน
ซุนซิ่วเถินเจี๋ย แปล
Eruinu วาด

บทที่ 437 ผู้ใดให้ความกล้ากับเจ้า (1)

เชียวหลังอวิน[†]ได้ยืนดั่งนั้น แววตาพลันเย็นเยียบดูจน่าแข็ง
ในทันที

ฝั่งชื่อสะบัดตัวหลุดจากการจู่ดิ่งของบุตรหลานตระกูล-
ฝั่งสองคน ชักพัดโลหิตของตนออกมาแล้วพุ่งเข้าไปใส่เชียว-
หลังอวิน[†]

เชียวหลังอวิน[†]เพียงปรายตามอง หอกทะลวงสังหารที่
เชื่อมจิตกับนางก็พุ่งออกไปในพริบตา เข้าปะทะกับฝั่งชื่ออย่าง
ดูเด็ดขาด

ผู้คนรอบข้างสั้มผัสได้ทันทีว่าพลังของฝั่งชื่ออยู่ในระดับ-
มหาจักรพรรดิมาอย่างขั้นสูงสุด!

แต่ผู้ฝึกตนระดับมหาจักรพรรดิมาอย่างขั้นสูงสุดกลับ
ไม่อาจต้านทานหอกยาวเพียงหนึ่งเล่ม อีกทั้งยังเป็นหอกที่ไร้
ผู้ถือครองด้วยซ้ำ!

เพียงเท่านั้นก็เพียงพอจะพิสูจน์ได้แล้วว่า เชี่ยวหลังอวิ^๑
แข็งแรงแรงเพียงใด นางแทบไม่จำเป็นต้องลงมือด้วยตนเองเลย!

“อ้า!”

เสียงกรีดร้องดังขึ้นกะทันหัน ผู้คนสะดุ้งแล้วหันกลับมา
มามอง ก็เห็นเยว^๒ฮยินถูกหอกเสียบทะลุอก พัดโลหิตในมือ
แตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ร่างของเยว^๒ฮยินล้มลงกับพื้น ดวงตาที่เบิกกว้างเต็มไปด้วย
ด้วยความอาฆาตและไม่อยากเชื่อ

แม้ยามสิ้นใจ นางก็ยังจ้องเชียวหลังอวิ^๑เขม็ง ราวกับ
อยากฉีกนางให้แหลกเป็นชิ้นๆ!

บุตรหลานตระกูลเยว^๒ทั้งสองคนถึงกับชาอ่อนทรุด เมื่อเห็น
ว่าป่าของตนตายต่อหน้าต่อตา

พวกเขาคิดจะหนี แต่กลับพบว่าสายตาของหลี่เย่หานกับ
เชียวหลังอวิ^๑จับจ้องมาที่พวกเขาแล้ว

ใบหน้าของทั้งคู่ซีดเผือด พยายามข่มความหวาดกลัว
แล้วตะโกนข่มขู่

“พะ... พวกเจ้า ป้าของข้าคือนายหญิงแห่งตระกูลเย่ว
พวกเจ้ากล้าฆ่านาง หากยังกล้าทำร้ายพวกข้าอีก ตระกูลเย่วกับ
ตระกูลผิงจะทำให้พวกเจ้าวิญญานแตกสลาย!”

คำขู่ยังไม่ทันจบ หลีเย่หานก็เพียงสะบัดนิ้ว คลื่นพลัง-
วิญญานอันน่าสะพรึงกลัวก็พุ่งตรงเข้าใส่ทั้งสองคน

เพียงชั่วพริบตา ทุกคนก็ได้ยินเสียงสิ่งของตกกระทบพื้น
ดังขึ้นสองเสียง

นั่นเป็นเสียงยามที่ศีรษะของบุตรหลานตระกูลผิงทั้งสอง
กลิ้งตกลงบนพื้น

บริเวณหน้าโรงเตี๊ยมหลงซีตงอยู่ในความเงียบงัน
ในทันที ไม่มีใครกล้าหายใจแรงแม้แต่บ่อย

ก่อนหน้านี้ พวกเขาคิดว่าเซียวหลิงอวิ้นโหดเหี้ยมมาก
พอแล้ว แต่ไม่คิดเลยว่าหนุ่มหน้าขาวที่อยู่ข้างกายนางจะเป็น
อาวุธสังหารที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่า!

เซียวหลิงอวิ้นอดเหลือบมองหลีเย่หานไม่ได้

หลีเย่หานยังคงกล่าวอย่างจอนใจ “ข้าควบคุมพลังไม่ได้...”

คำพูดนี้บังเอิญเข้าสู่ผู้จัดการอุ๋ฟอดี เขายืนแข็งที่อราว
ถูกสายฟ้าฟาด

ควบคุมพลังไม่ดี?

นึกไม่ถึงว่าชายหนุ่มหน้าขาวที่เขาเคยเข้าใจผิดว่า
เป็นเพียงบุรุษบำเรอ จะมีพลังแข็งแกร่งถึงขั้นเพียงสะบัดมือ
ก็สร้างความพินาศได้เช่นนี้!

หากเป็นเช่นนั้น ทั้งเหยียนบู๊ล้วยังมีผู้ใดรับมือเขาได้อีก!

เซียวหลิงอวิ้นถอนหายใจอย่างระอา “ช่างเถอะ ไปกันเถอะ
เราไปจวนเจ้าเมืองกันก่อนเถอะ”

เซียวหลิงอวิ้นดึงมือหลีเย่หาน ทั้งสองไม่สนใจสายตา
หวาดกลัวของผู้คน เดินผละไปจากหน้าโรงเตี๊ยมหลงซีทันที

พวกเขาไม่รู้เลยว่า หลังจากทั้งสองจากไป ผู้คนที่หน้า
โรงเตี๊ยมต่างพากันถอนหายใจเฮือกใหญ่

ตลอดเวลาที่อาศัยอยู่ในเหยียนบู๊ล้วย พวกเขาไม่เคย
หวาดกลัวใครถึงเพียงนี้มาก่อน แต่ในวันนี้ เซียวหลิงอวิ้นกับ

หนุ่มหน้าขาวของนาง กลับกลายเป็นเงามืดฝงใจของพวกเขา
ไปแล้ว!

และเรื่องนี้ก็ถูกส่งต่อกลับไปยังตระกูลเย่วและตระกูลฝง
อย่างรวดเร็ว

ขณะเชียวหลิงอวิ้นกำลังมุ่งหน้าไปยังจวนเจ้าเมือง นางก็
หันมาเตือนหลีเย่หานด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ครั้งหน้าเจ้าห้ามลงมือตามอำเภอใจอีก เจ้าไม่เห็น
หรือว่าการลงมือแต่ละครั้งของเจ้านองเลือดเพียงใด ข้ามี
ลางสังหรณ์ว่าลูกของพวกเราคงใกล้จะพิกตัวแล้ว หากถึง
ตอนนั้นเด็กเห็นภาพเช่นนี้เข้า ข้าจะไม่ปรานีเจ้าแน่!”

หลีเย่หานได้ยินดังนั้น แววตาพลันอ่อนโยนยิ่งขึ้น

หากไม่ใช่เพราะเวลานี้และร่างกายนี้ไม่เหมาะ เขาคง
ลากคู่ครองของตนกลับเข้าไปในมิติส่วนตัว แล้วทะนุถนอม
ให้นางจนหน้าใจไปแล้ว

หลีเย่หานบีบมือนางพลาเงยเสียงต่ำอย่างคลุมเครือ

“รับทราบขอรับท่านภรรยา ต่อไปหากเจ้าสั่ง ข้าจึงจะลงมือ”

ขณะพูด นิ้วมือของเขายังแก้งเขี่ยไล่ไปตามฝ่ามือของ
เซียวหลิงอวีนอย่างยั่ววน

เซียวหลิงอวีนรู้สึกซาบไปทั่วร่าง เลือดลมปั่นป่วน
ขาแข้งอ่อนยวบแทบยืนไม่อยู่ ใบหน้าแดงเรื่อขึ้นมาในทันที

นางปรายตามองเขาอย่างเขินเคือง “สำรวมหน่อย!”

นางพยายามชักมือกลับ แต่กลับถูกหลิเย่ห่านกำแน่น
เขาถอนหายใจอย่างเศร้าสร้อย

“อวีนเออร์ เจ้ารีบเหาะขึ้นสู่แดนเซียนเสียทีเถอะ...”

เมื่อเห็นคู่ครองของตนเขินอายเช่นนี้ หลิเย่ห่านก็ยิ่ง
อารมณ์ดี เอ่ยต่ออย่างมีนัย

“อวีนเออร์ เมื่อเจ้าเป็นเซียนแล้ว ความสูญเสียดังนี้
ข้าจะทวงคืนทั้งหมด”

ใบหน้าของเซียวหลิงอวีนแดงกำไปทั้งหน้า นางสะบัด
มือหลิเย่ห่านออกแล้วพุ่งตัวทิ้งระยะห่างจากไป

“หากยังพูดจาไม่รู้กาลเทศะ ก็อย่ามาพบหน้าซ้ำอีก!”

นางแทบถูกเขายั่วจนตัวอ่อน!

เซียวหลิงอวินเองก็ไม่คิดว่า หลีเย่หานหายไปได้ไม่นาน ยามกลับมาสมองจะเต็มไปด้วยเรื่องเช่นนี้ ทั้งที่เวลานี้ควรให้ความสำคัญกับฐานะ

นางยังจำได้ดีว่าหลีเย่หานเคยบอกไว้ การถือกำเนิดของลูกนั้นยากลำบาก ต้องอาศัยฟ้า เวลา และผู้คนเกื้อหนุนกัน

นางกังวลอยู่ในใจ จึงอยากรีบเหาะขึ้นสู่แดนเซียน เพราะรู้ว่าหากเด็กถือกำเนิดในแดนเซียนที่มีพลังวิญญูณบรรลุนิติสมบูรณ์ ย่อมดีกว่าเกิดในสถานที่แห่งนี้

นางยังคล้ายรู้สึกว่ เหตุผลที่หลีเย่หานเร่งให้นางเหาะขึ้นสู่แดนเซียน น่าจะเกี่ยวข้องกับลูกเช่นกัน

ไม่นาน เซียวหลิงอวินก็มาถึงหน้าจวนเจ้าเมือง ที่นั่นมีผู้คนต่อแถวยาวอย่างเป็นระเบียบ คนที่ถูกขานชื่อกำลังแสดงความสามารถของตน เพื่อให้ผ่านการคัดเลือกผู้มีฝีมือที่จวนเจ้าเมืองจัดขึ้น

เซียวหลิงอวีนกำลังจะลงไป ทว่าหลีเย่หานกลับดึงมือ
นางไว้ก่อน

หลีเย่หานกลับไปมีสีหน้าเรียบเฉยดังเดิม เขาบีบมือ
ของเซียวหลิงอวีนเบาๆ แล้วเอ่ยว่า “เอาละ ไม่แกลังเจ้าแล้ว
อวีนเออร์ เจ้ามาที่จวนเจ้าเมืองมีจุดประสงค์อะไรหรือ”

เซียวหลิงอวีนกำลังจะตอบ ก็เห็นมั่วต้าเหิงปรากฏตัว
ขึ้นพร้อมกับเด็กหนุ่มทั้งห้าคน เขายิ้มกว้างด้วยความยินดี
“นายหญิง ข้ารู้อยู่แล้วว่าวันนี้ท่านต้องมา ข้าจึงมารออยู่หน้า
จวนเจ้าเมืองตั้งแต่เช้า พวกเราจะไปลงทะเลเบียนกันเลยหรือไม่”

เซียวหลิงอวีนก็ยกยอนถึงตอนที่นางไปหามั่วต้าเหิง
นางเคยบอกให้มั่วต้าเหิงเข้าจวนเจ้าเมืองพร้อมกับนาง

ในเวลานั้น เซียวหลิงอวีนตั้งใจให้มั่วต้าเหิงเป็นผู้คอย
ดูแลช่วยเหลือ

แม้ตอนนี้หลีเย่หานจะกลับมาแล้ว แต่ก็ยังสามารถให้
มั่วต้าเหิงเป็นผู้ช่วยได้เช่นกัน

เพียงแต่...

เมื่อมองไปยังเด็กหนุ่มห้าคนที่ยืนอยู่ด้านหลังมั่วต้าเหิง
เซียวหลิงอวิ้นครุ่นคิดเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวว่า “พวกเจ้าทั้งห้า
กลับไปฝึกฝนทักษะต่อก่อน เรื่องของจวนเจ้าเมือง ตอนนี้ยังไม่
ต้องให้พวกเจ้ามาช่วย”

เด็กหนุ่มทั้งห้าคนต่างมีแววผิดหวังเล็กน้อย วันนี้
พวกเขาตั้งใจจะแสดงให้เห็นผลลัพธ์จากการ
ฝึกฝนของตน

หากไม่ใช่เพราะนาง พวกเขาคงไม่รู้ว่าตนเองมีศักยภาพ
มากเพียงใด เพียงเวลาไม่กี่วัน พวกเขา ก็สามารถหลอมโอสถ
วาดยันต์ และทำสิ่งอื่นๆ ได้แล้ว

เรื่องเช่นนี้ช่างเหนือจินตนาการยิ่งนัก

แต่เมื่อคิดถึงความแข็งแกร่งของเซียวหลิงอวิ้น พวกเขา
ก็เข้าใจว่านางคงยังเห็นว่าความสามารถของพวกตนไม่เพียงพอ

เด็กหนุ่มทั้งห้าคนจึงกล่าวขึ้นด้วยสีหน้าจริงจัง “ขอรับ!
พวกเราตั้งใจฝึกฝนให้มากขึ้น ครั้นหน้าจะต้องทำงานรับใช้
ท่านให้จงได้”

พูดจบ พวกเขาก็ราวกับตัดสินใจแน่วแน่ ต่างเต็มไปด้วย
จิตใจฮึกเหิม แล้วหันกลับไป

ก่อนจากไป พวกเขายังตั้งใจเหลือบมองหลีเย่ห่านซึ่ง
มีอายุใกล้เคียงกับพวกตนด้วยสายตาวัยผู้

ราวกับกำลังบอกว่า แม้หลีเย่ห่านจะหล่อเหลาเสียจน
ฟ้าดินริษยา ก็เหมาะจะเป็นเพียงบุรุษบำเรอของลูกพี่เท่านี้
ส่วนพวกเขา นอกจากหน้าตาดีแล้ว ยังมีความสามารถ ย่อม
มีประโยชน์มากกว่าหลายเท่า!

บทที่ 438 ผู้ใดให้ความมก่ล้ากับเจ้า (2)

หากหลีเยทานไม่เห็นว่าเซียวหลิงอวินให้ความสำคัญกับเด็กหนุ่มทั้งห้าคนนี้ เขาคงช้ดพวกนั้นลงไปกองกับพื้น เพื่อให้รู้ว่าใครกันแน่คือผู้แข็งแกร่ง

หลีเยทานหันไปมองคู่ครองของตน แล้วเอ่ยขึ้นว่า “เจ้าเห็นว่าพวกเขา มีพรสวรรค์ดี จึงช่วยพวกเขาไปโดยบังเอิญใช่หรือไม่”

เซียวหลิงอวินมองหลีเยทานอย่างประหลาดใจ ในใจรู้สึกอบอู่่นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

สมแล้วที่เป็นหลีเยทาน เพียงปรายตามองก็เดาความคิดของนางได้

นางช่วยหนุ่มน้อยทั้งห้านี้ ก็เพราะเห็นว่าพวกเขา มีจิตใจดี และชะตาชีวิตค่อนข้างน่าสงสาร นางไม่ได้คิดจะรับพวกเขาเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างแท้จริง

อีกทั้งนางยังมีลางสังหรณ์ว่า หลังจากลากันครั้งนี้ พวกนางอาจไม่มีวันได้พบกันอีก

มัวแต่เหมิงที่ยืนอยู่ด้านข้างเพิ่งจะเข้าใจท่าทีของเซียว-หลิงอวีนต่อเด็กหนุ่มทั้งห้านี้

เขานึกถึงคำพูดของภรรยาที่เคยบอกว่า เซียวหลิงอวีน ภายนอกดูเย็นชา แต่แท้จริงแล้วหัวใจอ่อนโยนยิ่งนัก

ยิ่งคิด มัวแต่เหมิงก็ยิ่งอยากติดตามนายหญิงผู้นี้มากขึ้น

เขาในที่สุดก็เข้าใจว่า เหตุใดเด็กหนุ่มหน้าขาวผู้นั้นจึง ยินยอมอยู่เคียงข้างเซียวหลิงอวีน

เพียงแต่มัวแต่เหมิงยังอดสงสัยไม่ได้ว่า หนุ่มหน้าขาวผู้นี้ หายตัวไปที่ใดมา เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเขาหายไปบนเรือ แต่กลับมา ปรากฏตัวที่นี้ได้อย่างไร

อย่างไรก็ตาม แม้จะสงสัย มัวแต่เหมิงกลับไม่ได้เอ่ยถาม ออกมา

เซียวหลิงอวีนกล่าวกับมัวแต่เหมิงว่า “เมื่อเข้าไปในจวน-เจ้าเมืองแล้ว ให้ทำเป็นว่าไม่รู้จักพวกเรา”

มั่วตำเหิงเข้าใจในทันที จึงพยักหน้ารับ

จากนั้นพวกเขา ก็แยกย้ายกันไปเข้าแถว รอการเข้าไป
ในจวนเจ้าเมือง

การลงทะเบียนเป็นไปอย่างราบรื่น ผู้ที่มีพลั้งอยู่ในระดับ-
มหาจักรพรรดิมาขั้นสูงสุดขึ้นไป ล้วนไม่ต้องเข้ารับการทดสอบ

ผ่านไปราวสองชั่วยาม ก็มีผู้ได้รับคัดเลือกทั้งหมดห้าสิบ
คน ซึ่งเชี่ยวชาญลึงอวิ้น หลีเย่หาน และมั่วตำเหิงก็เป็นหนึ่งใน
นั้น

ทั้งสามถูกพาเข้าไปภายในจวนเจ้าเมือง

ผู้ที่ได้รับเลือกทั้งห้าสิบคนต่างเดินตามกันเข้าไปอย่าง
มีระเบียบ เมื่อเห็นความโอ่อ่าหรูหราภายในจวนเจ้าเมือง ทุกคน
ต่างพยายามกดความตื่นเต้นไว้หัวใจ

ไม่นาน พวกเขาก็ถูกจัดให้ยืนรวมกันอยู่ในลานกว้างของ
เรือนหน้า จากนั้นผู้ดูแลจึงเอ่ยขึ้นว่า “ทุกท่านโปรดรอสักครู่
คุณหนูห้าจะออกมาพบพวกท่านในไม่ช้า”

หลายคนรู้สึกประหลาดใจ ไม่ใช่ว่าเจ้าเมืองจะเป็นผู้มาพบพวกเขาหรือ

แต่เมื่อคิดถึงฐานะของเจ้าเมือง ทุกคนก็คลายใจลง กลับรู้สึกภาคภูมิใจอยู่ในใจ และยังเหลือบมองผู้อื่นด้วยสายตาดูแคลน คิดว่าตนเองย่อมเป็นผู้ที่โดดเด่นที่สุดในหมู่คนเหล่านี้

เมื่อสายตาของพวกเขาตกลงบนเซียวหลิงอวี่น หลายคนก็เผยแววรังเกียจออกมา

อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครแสดงออกอย่างชัดเจน เพราะในกลุ่มผู้ถูกคัดเลือกนี้มีทั้งชายและหญิง เป็นผู้หญิงไปแล้วกว่าสิบคน ที่สำคัญคือ ผู้ฝึกตนหญิงเหล่านั้นล้วนงดงามเป็นพิเศษ

ตั้งแต่หลี่เย่หานปรากฏตัว เหล่าสตรีเหล่านั้นก็สังเกตเห็นเขาแล้ว ชายหนุ่มที่หล่อเหลาโดดเด่นเช่นนี้ช่างหาได้ยากเพียงปรากฏตัวก็สามารถดึงดูดสายตาผู้คนได้ทันที

พวกนางแอบมองหลี่เย่หานเป็นระยะ แต่เมื่อเห็นว่าเขายังคงจับมือเซียวหลิงอวี่นอยู่ สีหน้าก็พลันหม่นลง

ผู้ฝึกตนระดับมหาจักรพรรดิมาชาย้านสูงสุดขึ้นไป
ชำระปลั๊กษณ์ยังโดดเด่นเช่นนี้ กลับหลงรักสตรีหน้าตาอัปลั๊กษณ์
เช่นนั้น!

เซียวหลิงอวินรับรู้ถึงสายตาของสตรีเหล่านั้น รู้สึกพูด
ไม่ออกอยู่บ้าง

แต่ก่อนที่นางจะได้มองสำรวจจวนเจ้าเมืองให้ทั่ว
เสียงของผู้ดูแลก็ดังขึ้นอีกครั้ง “ทุกคนยืนให้เรียบร้อย คุณหนูห่า
มาแล้ว!”

ทุกคนต่างหันไปมองทางเรือนหน้าโดยทันที ก็เห็น
สตรีวัยราวยี่สิบปี สวมชุดรัดรูปสีแดงเพลิง ดูคล่องแคล่ว
และโดดเด่น พาบ่าวหญิงหลายคนซึ่งสวมชุดรัดรูปสีชมพูเดิน
ออกมา

ในมือของนางยังถือแส้สีแดงสะดุดตาด้วยเส้นหนึ่ง

เพียงเห็นแส้เส้นนั้นผู้คนก็อดอิจฉาไม่ได้ แส้เส้นนี้คือ
ศาสตราวิเศษขั้นแปด!

คุณหนูห้าหลังแย้วจื่อก้าวเข้ามาด้วยท่าทีหยิ่งผยอง สายตากวาดมองผู้คนเพียงครู่เดียว ก่อนจะหยุดลงที่หลีเย่หาน แล้วเอ่ยขึ้นโดยตรงว่า “เจ้าก้าวออกมา จากนี้เจ้าจะเป็นบุรุษ บำเรอของข้า”

คำพูดนี้ทำให้ทุกคนชะงักงันไปชั่วขณะ

พวกเขาถูกคัดเลือกเข้ามาเพื่อทำงานอย่างอื่นมิใช่หรือ การที่คุณหนูห้าพูดถึงบุรุษบำเรอเช่นนี้หมายความว่าอย่างไรกัน

เซียวหลิงอวินมองหลังแย้วจื่อด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะหัวเราะเยาะออกมา “คุณหนูห้า คิดว่าตนเองกำลังเลือกคนงาม อยู่หรืออย่างไร”

คำพูดของเซียวหลิงอวินเพ็งจิบ แส้เส้นหนึ่งก็พุ่งเข้ามา ตูจลมกรด

หลังแย้วจื่อสะบัดพัดแส้ไล่เซียวหลิงอวิน พร้อมเสียง เหยียดหยันดังตามมา “การกระทำของข้ายังต้องให้เจ้าออก ความเห็นหรือ หาเรื่องตายเสียแล้ว!”

ทว่าชั่วพริบตาถัดมา เชี่ยวหลิงอวิ้นยกมือขึ้น หอก-
ทะลวงสังหารปรากฏฟาดแส้ของหลิงเยวี่จื่อกระเด็นออกไป
ก่อนปลายหอกจะจ่ออยู่ตรงลำคอของอีกฝ่าย “คนที่หาเรื่องตาย
เห็นจะเป็นเจ้า!”

แหวดตาของเชียวหลิงอวิ้นเย็นเยียบ หลิงเยวี่จื่อรับรู้ได้ว่า
ปลายหอกที่จ่อลำคอตนอยู่ห่างออกไปไม่ถึงหนึ่งซุน นางไม่กล้า
ขยับตัวแม้แต่น้อย

ความหึงผยองยามแรกปรากฏกาย บัดนี้เหลือเพียง
ความโกรธเกรี้ยวเต็มใบหน้า นางกรีดร้องเสียงแหลม “เจ้าคิด
จะทำอะไร ที่นี่คือจวนเจ้าเมือง!”

ผู้ดูแลเห็นว่าเชียวหลิงอวิ้นกล้าลงมือ สีหน้าก็เปลี่ยนไป
รีบกล่าวห้าม “เร็วเข้า รีบวางหอกในมือเจ้าลงเสีย นี่คือคุณหนู-
ห่านะ!”

คำพูดนี้ของผู้ดูแลชัดเจนยิ่งนัก เขากำลังเตือนเชียว-
หลิงอวิ้นว่า ในจวนเจ้าเมืองนี้ นางเป็นเพียงผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา
เท่านั้น มิอาจลงมือกับนายได้!

คนอื่น ๆ ต่างยังตะลึงงันกับการกระทำกะทันหันของ
เซียวหลิงอวิ้น

พวกเขา รู้ดีถึงฐานะของตน แค่ได้เข้าจวนเจ้าเมืองก็
ถือว่าโชคดีแล้ว แต่เซียวหลิงอวิ้นกลับยังกล้าลงมือ นี่ไม่ต่าง
อะไรกับการรันทาที่ตาย

ทว่าพวกเขา กลับเห็นว่า การรันทาที่ตายของเซียวหลิง-
อวิ้นนั้นช่างกล้าหาญเสียจริง

เพียงได้ยินเซียวหลิงอวิ้นหัวเราะเย็น แล้วเอ่ยขึ้นว่า
“ขอโทษเสีย”

เพียงคำนี้หลุดออกมา ก็ทำให้ทุกคนแทบหยุดหายใจ

เซียวหลิงอวิ้น...ต้องการให้คุณหนูห้ำขอโทษนาง?

หลิงเยว่จื่อเป็นฝ่ายตวาดกลับทันที “นางอัปลักษณ์
เจ้าอยากให้ข้าขอโทษเจ้ารี เพื่อผันสิ้นดี!”

ผู้ดูแลเองก็หน้าตึง กล่าวตำหนิเซียวหลิงอวิ้นทันที
“ช่างอกอานัก! ที่นี่คือจวนเจ้าเมือง เจ้ายังกล้าเรียกร้องให้
คุณหนูห้ำขอโทษอีกหรือ!”

คนอื่นๆ เองก็พากันตำหนิไม่หยุด

“เจ้าทำอะไรของเจ้า รีบวางหอกลงเสีย หากคุณหนูห้ำ
เป็นอะไรไปแล้วลากพวกเราเดือดร้อน ข้าไม่ปล่อยเจ้าแน่!”

“ใช่แล้ว ไม่ง่ายกว่าที่พวกเราจะได้เข้าจวนเจ้าเมือง
หากโอกาสดี ๆ ต้องฟังเพราะเจ้า ดูซิว่าข้าจะจัดการเจ้าอย่างไร!”

“รีบขอโทษคุณหนูห้ำเสีย เจ้าไม่รู้หรือนี่นี่คือที่ใด
ยังกล้ามาอวดดีอีก!”

สายตาเหล่านั้นแทบอยากใช้ฆ่าเซียวหลิงอวินให้ตาย

แม้แต่มัวต้าเหิงเองก็ไม่คิดว่าเซียวหลิงอวินจะลงมือ
เช่นนี้ หัวใจเขาแทบหยุดเต้น ทว่าไม่กล้าเอ่ยปาก เพราะเกรงว่า
ความสัมพันธ์ของพวกเขาจะถูกเปิดเผย

แววตาของหลีเย่ห่านเย็นยะเยือกลง เดิมที่เขาคิดจะ
ลงมือ ทว่าเซียวหลิงอวินเหลือบมองมา หลีเย่ห่านจึงทำได้เพียง
อดกลั้น

หลิงเยว่จื่อได้ยินคำพูดสนับสนุนเหล่านั้นก็ยิ่งได้ใจ
เอ่ยด้วยความโอหัง

“ไต่ยีนหรือไม่ คนที่ควรขอโทษคือเจ้า นางทาสต่ำต้อย!
พวกเจ้าทั้งหลายจงจำฐานะของตนไว้ให้ดี การที่ข้าให้เขา
อยู่รับใช้ใกล้ชิดนั้นคือวาสนาของเขา แต่เจ้ายังกล้าสงสัย
ในการกระทำซ้ำอีก ข้าขอสั่งให้เจ้ารีบขอโทษเดี๋ยวนี้!”

เซียวหลิงอวิ้นมองหลิงเย่วจื่ออย่างเย็นชา “เช่นนั้น
ตอนนี้เจ้าไม่คิดจะขอโทษใช่หรือไม่”

หลิงเย่วจื่อเซ็ดคางขึ้นสูง “อยากให้ข้าขอโทษรี ผันไปเถอะ...”

บทที่ 439 ผู้ใดให้ความกล้ากับเจ้า (3)

คำพูดยังไม่ทันจบ แสงเย็นวาบหนึ่งก็พุ่งเข้ามาใกล้ หลังเยว์จื่อ กรีดร้องเสียงหลง

ชั่วขณะถัดมา เกร่างสีขาวสายหนึ่งพุ่งเข้ามาคว่ำหลัง-
เยว์จื่อหลบคมทวน

“ช่างใจอำมหิตนัก เจ้าคิดจะฆ่าน้องห้าหรือ!”

เสียงชายหนุ่มที่เปี่ยมด้วยโทสะดั่งขึ้น

ผู้คนหันไปมอง ก็เห็นชายหนุ่มชุดขาววัยราวยี่สิบหก-
ยี่สิบเจ็ดยืนประคองหลังเยว์จื่ออยู่ที่มุมหนึ่ง ที่ลำคอของนางยังมี
โลหิตซึมออกมาไม่หยุด

บาดแผลนั้นดูไม่ลึกนัก แต่ทุกคนต่างตระหนักดี หาก
ชายหนุ่มชุดขาวลงมือช่วยช้ากว่านี้เพียงครู่เดียว หลังเยว์จื่อ
คงสิ้นใจไปแล้ว

เซียวหลิงอวิ้น... กล้าลงมือสังหารคุณหนูห้าแห่งจวน-
เจ้าเมืองจริงๆ!

กระบวนท่าของนางเมื่อครู่หวังเอาชีวิตอีกฝ่ายตั้งแต่นั้น!

เหล่าผู้ฝึกตนต่างมองเซียวหลิงอวิ้นด้วยความตะลึง แต่ก็
มีหลายคนแอบรู้สึกดีที่เห็นผู้อื่นกำลังจะเผชิญเคราะห์ใหญ่
โดยเฉพาะผู้ฝึกตนหญิงจำนวนมาก

พวกนางมองออกถึงความสัมพันธ์ระหว่างเซียวหลิงอวิ้น
กับหลีเย่หานนานแล้ว สตรีหน้าตาอัปลักษณ์เช่นนี้ กลับ
ครอบครองคุ้มครองที่หล่อเหลาเหนือผู้ใด ยิ่งคิดก็ยิ่งกั๊กพัน
ด้วยความริษยา

หลิงเยว่จื่อเองก็ไม่คาดคิดว่าเซียวหลิงอวิ้นจะกล้าลงมือ
สังหารนางจริงๆ นางยกมือแตะรอยเลือดที่ลำคอ สมองมีนงไป
ชั่วขณะ

นางคือคุณหนูห้าแห่งจวนเจ้าเมือง แต่กลับถูกทาส
ต้อยต่ำผู้นี้ทำร้ายจนเลือดออก?

หลังเยว้จื่อกรี้ต้งลั่น สะบัดมือพี่ชายออกจากตัว ไบหน้างตงามเต็มไปด้วยโทสะ ซึ่ไปที่เซียวหลิงอวีนแล้วตะโกน “นางทาสต่ำต้อย เจ้ากล้าทำร้ายข้า คุณเขาลงเดี่ยวนี่!”

คนอื่นๆ ต่างถอยร่นออกไปหนึ่งก้าว เปิดพื้นที่ตรงกลาง ให้เซียวหลิงอวีน มีเพียงหลี่เย่หานที่ยังยืนอยู่เคียงข้างนางอย่างสงบนิ่ง

พวกเขาล้วนหวังให้หลังเยว้จื่อจัดการเซียวหลิงอวีนเสีย จะได้ไม่ต้องระบายนโตะมาลงที่ตนเอง

และพวกเขาเชื่อว่า เวลานี้เซียวหลิงอวีนคงหวาดกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อแล้ว

ทว่าเมื่อมองไปกลับต้องตกใจ เซียวหลิงอวีนยังคงมีรอยยิ้มเย็นปรากฏบนริมฝีปาก

เซียวหลิงอวีนไม่คิดมีชีวิตต่อแล้วหรือ

เซียวหลิงอวีนไม่สนใจความคิดของใคร นางเข้ามาในจวนเจ้าเมืองก็เพื่อสืบทอดตระกูลชางเท่านั้น สำหรับคนอื่นๆ นางไม่เห็นอยู่ในสายตาเลยแม้แต่หน่อย

เซียวหลิงอวิ^๑นหัวเราะเย็นแล้วกล่าวว่า “เจ้าพุดอีกครั้ง
สิว่า ใครคือทาสต่ำต้อย”

หลิงเยว^๒จื่อกำลังจะหลุดปากต่ำออกมา ทว่ากลับถูกหลิง-
เยว^๓เงิน พี่ชายคนที่สามของตนเอ่ยห้ามไว้เสียก่อน “น้องห้า!”

หลิงเยว^๔จื่อหันไปมองสายตาเดือนของพี่ชายด้วยความ
โกรธจัด นางตะคอกกลับ “พี่สาม ท่านหมายความว่าอย่างไรกัน!”

หลิงเยว^๕เงินขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วก้าวขึ้นไปบังน้องสาว
ไว้ด้านหลัง เมื่อครู่เขาเห็นชัดเจนว่า ในดวงตาของเซียวหลิง-
อวิ^๖นมีจิตสังหารอยู่ หากเมื่อครู่^๗น้องสาวของตนพุดออกไปจริงๆ
ต่อให้เป็นเขาเอง ก็อาจช่วยชีวิตน้องสาวไว้ไม่ทัน

หลิงเยว^๘เงินกล่าวกับเซียวหลิงอวิ^๙นว่า “สหายเต่า
ตระกูลหลิงของเราตั้งใจเชิญทุกท่านมาช่วยเหลือ น้องสาวของ
ข้าแม้นิสัยจะรุนแรงไปบ้าง แต่ก็เป็นคนคบง่าย เหตุใดเจ้าจึง
ลงมือทำร้ายน้องสาวของข้าโดยไร้สาเหตุเล่า”

ถ้อยคำนี้แฝงไว้ด้วยความไม่พอใจและการตั้งคำถาม

คนอื่น ๆ กลับรู้สึกว่่า หลิงเยว้เงินใจดีเกินไปแล้ว
ในสถานการณ์เช่นนี้ มิควรสังหารเชียวหลังอวีนไปเสียเลยหรือ

ทว่าเมื่อเชียวหลังอวีนได้ยินคำพูดนี้กลับหัวเราะเยาะ
ออกมา นางเห็นชัดว่่า หลิงเยว้เงินยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุก็รีบ
โยนความผิดทั้งหมดมาที่ตน

ตระกูลหลังนี้ช่างเจ้าเล่ห์เพทุบายจริง ๆ

เชียวหลังอวีนไม่คิดจะไว้หน้าอีกฝ่ายแม้แต่น้อย
เอ่ยตอบกลับโดยตรง “น่าสนใจนัก เจ้ารู้ได้อย่างไรว่่าเป็นข้า
ที่คิดจะฆ่าน้องสาวเจ้า ไม่ใช่ น้องสาวเจ้าที่โลกอยากได้คน
ของข้า ไปถามน้องสาวเจ้าดูเสียก่อนเถิดว่่านางทำอะไรลงไป!”

เดิมทีหลิงเยว้เงินพูดเช่นนั้น เพียงต้องการให้เชียวหลัง-
อวีนยอมอ่อนข้อ ขอแค่นางเอ่ยขอโทษ เรื่องนี้ก็จะจบลงได้

ใครจะคาดคิดว่าอีกฝ่ายจะไม่ไว้หน้าเขาเลยแม้แต่น้อย
ยิ่งไปกว่านั้น เชียวหลังอวีนยังดูไม่เกรงกลัวสิ่งใดเลยสักนิด

หลังเยว้เงินตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก จึงจำต้องหันไปถามหลังเยว้จื่อ “น้องห้า เจ้าไปทำอะไรให้ สหายเต้าผู้นี้ไม่พอใจหรือ”

หลังเยว้จื่อเติบโตมาด้วยความรัก ได้รับการทะนุถนอม ดูจู่ไปในหิน จะทนรับคำซักถามจากพี่ชายได้อย่างไร

นางสะบัดแส้พัดลงกับพื้นอย่างแรง แล้วพูดอย่าง ไม่เกรงใจ “พี่สาม เหตุใดท่านถึงทำดีต่อพวกทาสต่ำต้อยเหล่านี้ ถึงกับมาตั้งคำถามกับข้าเช่นนี้ ท่านเป็นพี่ชายของข้าจริงหรือไม่!”

สีหน้าของหลังเยว้เงินเขียวคล้ำเล็กน้อย เขาไม่คิดว่า น้องสาวจะดื้อรั้นถึงเพียงนี้

แต่หลังเยว้จื่อยังไม่หยุด นางกล่าวต่อด้วยความโกรธ “พี่สาม ทาสต่ำต้อยผู้นี้กล้าทำร้ายข้า วันนี้ข้าจะไม่ปล่อยนาง ไปแน่ หากท่านไม่ช่วยก็หลีกทางไป ข้าจะลงมือเอง ข้าจะฟาด เนืบบนร่างนางให้เปิดออกมาทีละชั้น ให้ทุกคนรู้ว่าจวนเจ้าเมือง ยิ่งใหญ่เพียงใด และข้าหลังเยว้จื่อ คุณหนูห้าเก่งกาจเพียงไหน!”

คนในลานต่างรู้ดีว่าหลังเยว้จื่อโกรธถึงขีดสุดแล้ว

ทุกคนรีบขยับถอยออกไปไกลขึ้น ตรงกลางลานจึงเหลือเพียงเซียวหลิงอวี่น หลีเย่หาน หลิงเยว่จื่อ และหลิงเยว่เงินสี่คนเท่านั้น

ไม่รู้ว่ามีสักไปเองหรือไม่ หลายคนราวกับสัมผัสได้ว่าแรงกดดันที่แผ่ออกมาจากเซียวหลิงอวี่นและหลีเย่หาน ดูจะเหนือกว่าพี่น้องตระกูลหลิงเสียอีก

แต่พวกเขารีบสลัดความคิดน่ากลัวนี้ทิ้งไป

จะเป็นไปได้อย่างไร พี่น้องตระกูลหลิงคือบุตรหลานจวนเจ้าเมือง ส่วนเซียวหลิงอวี่นกับหลีเย่หานก็เป็นเพียงสามัญชนเท่านั้น จะมีบารมีเหนือกว่าได้อย่างไร

หลิงเยว่เงินถูกน้องสาวทำให้โกรธจนปวดศีรษะ “น้องห้า เจ้ายังจะรู้ว่ามเช่นนี้หรือ ลืมคำสั่งของบิดาไปแล้วหรืออย่างไร”

หลิงเยว่จื่อจดจำเรื่องนั้นได้ดี ความฮึกเหิมในใจจึงมอดดับไปไม่น้อย แต่ไม่อาจพูดออกมาตรงๆ ได้ ทำได้เพียงพูดโมโหกลบเกลื่อน “พี่สาม ข้าเพียงต้องการบวชบ่าเรอคนหนึ่งเท่านั้น ทาสต่ำต้อยผู้นี้กลับออกมาขัดขวาง นี่ไม่ใช่การทำ

ทายอำนาจของข้าหรือ หากไม่สังหารนางเสีย วันนี้ศักดิ์ศรีของข้าจะไปอยู่ที่ใด!”

หลังเยว้เงินได้ยินคำของน้องสาวก็รู้สึกปวดหัวมากยิ่งขึ้นที่แท้เรื่องวุ่นวายทั้งหมดนี้ก็เกิดขึ้นเพียงเพราะบุรุษป่าเรอคนเดียวเท่านั้น!

เขาเหลือบมองชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างกายเซียวหลิงอวีน แล้วจึงสังเกตได้ว่า รูปลักษณ์ของอีกฝ่ายช่างงดงามเกินมนุษย์แม้เป็นบุรุษด้วยกัน หลังเยว้เงินก็ยังคงยอมรับว่า ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยพบใครที่หน้าตาดีกว่าชายผู้นี้เลย

ไม่แปลกที่น้องสาวผู้รักความงามเป็นชีวิตจิตใจจะหมายปองอีกฝ่าย

หลังเยว้เงินจึงหันไปถามเซียวหลิงอวีน “สหายเต๋าต้นสายปลายเหตุเป็นเช่นที่น้องสาวข้ากล่าวมาจริงหรือไม่”

เซียวหลิงอวีนพยักหน้า “หรือข้าไม่มีสิทธิ์ห้ามกันแล้ว”

หลังเยว้จ้อกริตร้องด่าทันที “ทาสต่ำต้อย เจ้าไม่ดูเสียบ้างว่าตนเองหน้าตาเป็นเช่นไร ยังกล้าอ้างเหตุผลอีกหรือ!”

เซียวหลิงอวีน[†]หรือตาลง “เขาคือสามีของข้า ทำไมไม่รี
ไฉเมื่อเจ้าจะทำตัวเป็นหญิงต่ำช้า แย่งคู่ครองของข้า พอเอ๋ยแย้ง
เข้า ข้ากลับกลายเป็นฝ่ายผิดไปแล้วหรือ”

ทั่วทั้งลานเจียบงันตั้งเวลาหยุดเดินในทันที

หญิง...หญิงต่ำช้า?

เซียวหลิงอวีน[†]ตำคุณหนูห้าแห่งจวนเจ้าเมืองว่าเป็น
หญิงต่ำช้าอย่างนั้นหรือ!

ทุกคนต่างรู้สึกว่ เซียวหลิงอวีน[†]ไม่เพียงไม่ยอมมีชีวิต
อยู่ แต่ยังอยากให้ดวงวิญญาณแหลกสลายด้วย!

สีหน้าของหลิงเยวี่จื่อบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ นางพุ่ง
เข้าไป ยกฝ่ามือตบใส่เซียวหลิงอวีน[†] “ทาสต่ำต้อย เจ้าต่ำใครว่า
หญิงต่ำช้ากัน!!!”

เพียะ!

เสียงตบดังสนั่นก้องไปทั่วลาน

ทุกคนสุดลมหายใจเข้าพร้อมกันด้วยความตกตะลึง

รอยฝ่ามือสีแดงปรากฏชัดบนแก้มซ้ายของหญิงเยวี่จื่อ
ไบหน้าของนางบวมเป่งในพริบตา

ทุกสายตามองเห็นเขียวหญิงอวิ้นลดมือลงอย่างสงบ
ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเฉียบ “ใครให้ความกล้ากับเจ้า มา
ด่าข้าเป็นทาสต่ำต้อยซ้ำแล้วซ้ำเล่า”

พูดจบ เสียงตบดังเพียะก็ดังต่อเนื่องขึ้นอีกสี่ครั้ง

“เจ้าด่าข้าว่าทาสต่ำต้อยสี่ครั้ง เช่นนั้นฝ่ามือนี้คือสิ่งที่
เจ้าควรได้รับ”

น้ำเสียงของเขียวหญิงอวิ้นสงบนิ่งเสียจนผู้คนรอบข้าง
ต่างมองนางราวกับมองสัตว์ประหลาด

บทที่ 440 วางแผนก่อนค่อยลงมือ (1)

หลังเยว้เงินไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าเซียวหลิงอวิ้นจะกล้าลงมือต่อหน้าต่อตาเขาเช่นนี้ นางตัวตมมือใส่หน้าหลังเยว้จื่อไปถึงห้าฉาดเต็มแรง!

มือของหลังเยว้จื่อที่ยกขึ้นเตรียมจะฟาดหน้าเซียวหลิงอวิ้นยังคงค้างอยู่กลางอากาศ ทว่าหน้าของนางกลับววมเป่งขึ้นมาแล้ว

เมื่อรับรู้ถึงความเจ็บปวดบนใบหน้า หลังเยว้จื่อก็กรี๊ดร้องโวยวาย ส่งเสียงตะโกนทั้งที่พูดไม่ชัดถ้อยชัดคำ

“เฮ้อ...เฮ้ออ้อบอ้ออ้อ่างไอ! (เจ้ากล้าตบข้าได้อย่างไร?)”

เซียวหลิงอวิ้นยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม กล่าวด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน

“ทำไม เจ้าคิดจะตบข้าได้ แต่ข้าตบเจ้ากลับไม่ได้? คุณชายสามไซ่หรือไม่ ท่านก็คิดเช่นนั้นหรือ”

เซียวหลิงอวิ้นมองออกว่าหลิงเยว้เงินเป็นคนเสแสร้ง
รักหน้าตา จึงจงใจใช้ถ้อยคำแทงใจเขาในเวลา

ผู้คนที่อยู่ในที่นั่นต่างก็เห็นชัดว่าหลิงเยว้จื่อเป็นฝ่ายคิด
จะตบเซียวหลิงอวิ้นก่อน ดังนั้นหลิงเยว้เงินยอมไม่อาจหลับหู
หลับตาเข้าข้างน้องสาวได้

ในใจของเขาเดือดดาลอย่างยิ่ง นางเป็นเพียงชาวบ้าน
ต่ำต้อยแท้ๆ กลับกล้าก่อเรื่องในจวนเจ้าเมืองซ้ำแล้วซ้ำเล่า!

เขาจึงทำได้เพียงหัวเราะแห้งๆ ก่อนกล่าวว่า “สหายเต้า
ท่านนี้ เรื่องที่น้องห้าของข้าอยากได้คุ้มครองของท่านจริงอยู่ว่า
เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม ทว่านางเพียงอยากถามว่าคุ้มครองของ
ท่านจะยินยอมตามนางไปหรือไม่เท่านั้น เรื่องนี้ควรเป็น
การตัดสินใจของคุ้มครองท่าน แต่ท่านกลับตัดสินใจเองโดยผลการ
เช่นนี้ไม่ออกจะเผด็จการเกินไปหน่อยหรือ”

คำพูดของหลิงเยว้เงินสื่อความหมายชัดเจนว่า หากเป็น
บุรุษปกติ ย่อมรู้ว่าควรเลือกหลิงเยว้จื่อหรือเซียวหลิงอวิ้น

อีกทั้งผู้คนอื่น ๆ ก็รู้สึกว่คำพูดของหลิงเยว้เงินมีเหตุผล
ใครเล่าจะอยากได้คุ้มครองหน้าตาอัปลักษณ์อย่างเซียวหลิงอวิ้น

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เชี่ยวหลังอวินไม่เพียงไม่โกรธ กลับหัวเราะออกมา

“ในเมื่อพวกท่านคิดว่าข้าเผด็จการ เช่นนั้นก็ลองถามเขาตัวเองเถอะว่าอยากไปกับผู้ใด ไม่ว่าเขาจะเลือกใคร ข้าล้วนไม่ขัดข้อง และจะไม่เอาเรื่องพวกท่านเด็ดขาด”

พูดจบ นางก็มองหลีเย่หานด้วยสีหน้าเรียบเฉย

หลีเย่หานแทบอยากยกมือกุมหน้าผาก ภรรยาของเขาช่างซุกซนเสียจริง

แต่หลังเย่ว์เงินกับหลังเย่ว์จื่อกลับดวงตาสว่างวาวขึ้นทันที

หลังเย่ว์เงินหันไปพูดกับหลีเย่หานเสียงนุ่มทุ้มคล้ายเก๋ลี่ยกล่อม “สหายเต๋า เจ้าพูดตามความจริงได้เลย เรื่องอื่นๆ ทางจวนเจ้าเมืองจะจัดการเอง ตำแหน่งของตระกูลหลังในเมืองเหยียนบู๊ล้วนเป็นอย่างไร พวกเจ้าคงรู้อยู่แล้ว ขอเพียงจ่ายอมติดตามห้องห้าของข้า พวกเราจะยอมรับสถานะของเจ้า สหายเต๋า เจ้าจะยินยอมหรือไม่”

หลังแย้วเงินกับหลังแย้วจื่อจ้องมองหลี่เย่หานด้วยความ
คาดหวัง

คำพูดของเขาชัดเจนถึงเพียงนี้แล้ว ขอเพียงหลี่เย่หาน
พยักหน้า เชี่ยวหลังอวีนก็จะถูกจวนเจ้าเมืองจัดการทันที
คนฉลาดย่อมรู้ว่าควรเลือกใคร

ในใจของคนอื่นๆ ก็มีคำตอบอยู่แล้ว ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าต้อง
เลือกหลังแย้วจื่อ เมื่อได้เป็นคนของนาง อนาคตย่อมพุ่งทะยาน
ในพริบตา!

หลี่เย่หานเหลือบตามองหลังแย้วเงินกับหลังแย้วจื่อที่
หน้าบวมเหมือนหัวหมูอย่างเรียบเฉย ก่อนริมฝีปากบางจะขยับ
เปล่งเสียงเจือแววรำคาญ

“ไสหัวไป”

ทั้งลานเจียบงันราวกับสุสานในพริบตา

ไม่มีใครอยากเชื่อสิ่งที่ตนได้ยิน หลี่เย่หานถึงกับกล้าไล่
พวกเขาเช่นนี้!

นี่มัน...

ทุกคนต่างคิดว่าหลီးเย่ห่านเป็นเพียงบุรุษบำเรอหน้าตาดี
ทว่าเพียงการเอ่ยปากคำหนึ่งของเขากลับทำให้ทุกคนรู้สึกว่
หลီးเย่ห่านโอหังยิ่งกว่าเซียวหลิงอวิ้นเสียอีก และสายตาที่เขา
มองหลิงเยว้เงินกับหลิงเยว้จื้อนั้น ราวกับกำลังมองศพสองร่าง!

เดิมทีพวกเขาคิดว่าเซียวหลิงอวิ้นเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์
แต่บัดนี้กลับพบว่าหนุ่มหน้าขาวผู้นี้หนักล้วยยิ่งกว่านางหลายเท่า

หลิงเยว้เงินกับหลิงเยว้จื้อแทบคิดว่าหูของตนมีปัญหา

ไสหัวไป? หนุ่มหน้าขาวผู้นี้ไล่พวกเขาให้ออกไป?!

เมื่อทั้งสองตั้งสติได้ สีหน้าก็พลันหม่นลงอย่างรุนแรง

หลิงเยว้เงินกล่าวด้วยสีหน้าบูดบึ้งอย่างที่สุด

“ไหนเจ้าพูดอีกครั้งซิ เจ้าไม่ยินยอมติดตามน้องสาวข้ารี”

หลီးเย่ห่านไม่คิดจะเสียเวลาพูดแม้แต่บ่อย ดวงตาก็ล้
วาววับขึ้นฉับพลัน ผู้คนทั้งลานสัมผัสได้ถึงแรงกดดันจาก
พลังฝึกตนระดับแดนว่างเปล่าแผ่ซัดเข้ามา

ทุกคนในที่นั้นทรุดตัวลงคุกเข่ากับพื้นทันที รวมถึง
หญิงเฮอร์เงินและหญิงเฮอร์จีด้วย

พวกเขามองหญิงเฮอร์ฮานด้วยความตื่นตระหนก

ระ...ระดับแดนว่างเปล่า!

พลังระดับนี้แทบจะเทียบเท่าผู้อาวุโสของจวนเจ้าเมืองแล้ว!

นึกไม่ถึงว่าหนุ่มหน้าขาวตรงหน้า แท้จริงแล้วแข็งแกร่ง
ถึงเพียงนี้ ต่อให้เขาทำตัวเหิมเกริมในเมืองเหยียนบู๊แล้วก็ตาม
ไม่มีใครกล้าเอาผิด แล้วเหตุใดคนเช่นนี้ถึงได้หลงชอบคน
อัปมงคลเช่นนั้น!

มัวแต่เหมินงูคุกเข่าอยู่บนพื้น แอบเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย
ก่อนหน้านั้นเขาก็คิดว่าหญิงเฮอร์ฮานเป็นเพียงหนุ่มหน้าขาว
แต่บัดนี้...

เขานึกขอบคุณสวรรค์อย่างยิ่งที่คำพูดดูหมิ่นก่อนหน้านี้นี้
ไม่ได้เข้าหูหญิงเฮอร์ฮาน

เขารีบก้มหน้าลง ไม่กล้าสบตาอีกฝ่าย

ทั่วทั้งลาน ณ ขณะนี้ นอกจากเซียวหลิงอวิ้นกับหลีเย่ห่านแล้ว คนอื่นๆ ล้วนถูกแรงกดดันสะกดจนคุกเข่าอยู่บนพื้น บางคนถึงกับมีเลือดไหลออกจากมุมปาก

ในลานมีเพียงเสียงหอบหายใจอย่างยากลำบาก

ทุกคนหวาดกลัวอย่างถึงที่สุด ผู้แข็งแกร่งระดับแดนว่างเปล่า ต่อให้เป็นเจ้าเมืองเองก็คงไม่กล้าลงมือโดยตรง!

“ไม่ทราบว่าคุณผู้ส่งคนใดมาเยือน ข้าผู้แซ่หลิงกลับไม่รู้เรื่อง และไม่ได้ออกมาต้อนรับด้วยตนเอง ช่างเสียมารยาทยิ่งนัก”

ทันใดนั้น เสียงกังวานดุจระฆังใหญ่ก็ดังขึ้น เสียงนั้นราวกับสั่นสะเทือนแรงกดดันของหลีเย่ห่านให้สลายไป

ผู้ที่คุกเข่าอยู่กับพื้นต่างก็ถอนหายใจโล่งอก

หลิงเยว่เดินกับหลิงเยว่จื่อเผยสีหน้ายินดี รีบมองไปยังทิศทางของเสียง ก็เห็นบุรุษวัยกลางคนสวมชุดลายหมางเผาะมือโพล่หลังทะยานกายลงมายังลานอย่างสง่างาม

เมื่อเขาปรากฏตัว หลิงเยว่เงินกับหลิงเยว่จื่อรีบลุกขึ้น
คำนับอย่างเคารพ

“ท่านพ่อ เหตุใดท่านถึงมาด้วยตนเอง”

บุรุษวัยกลางคนผู้เปี่ยมด้วยอำนาจผู้นี้ ก็คือเจ้าเมือง
หลิงป้าเทียน

เมื่อลงถึงพื้น หลิงป้าเทียนก็เหลือบตามองหลิงเยว่จื่อ
กับหลิงเยว่เงินอย่างเย็นชา

“พวกเจ้าสองคนยังไม่รีบขอโทษผู้สูงส่งท่านนี้อีก ดูสิว่า
พวกเจ้าก่อเรื่องอะไรไว้บ้าง!”

หลิงเยว่จื่อกับหลิงเยว่เงินสีหน้าไม่พอใจอยู่บ้าง
แต่เมื่อหลิงป้าเทียนปรายตามองมา ทั้งสองก็หดคอราว
นกกระทา รีบขอโทษเซียวหลิงอวีนกับหลีเย่หานทันที

“ขออภัย เป็นพวกเราสองพี่น้องที่หุนหันพลันแล่น
ของผู้สูงส่งโปรดยกโทษให้ด้วย”

หลีเย่หานเก็บแรงกดตันกลับไป เขาไม่ได้มองหลิงเยว่-
เงินกับหลิงเยว่จื่อแม้แต่หน่อย กลับหันไปมองเซียวหลิงอวีน

ความหมายชัดเจนยิ่ง จะให้อภัยหรือไม่ ขึ้นอยู่กับเซียว-
หลิงอวิ้น⁺

สองพี่น้องเห็นดังนั้นก็แทบกัณฑ์กรอด แต่ก็ทำได้เพียง
หันไปขอโทษเซียวหลิงอวิ้นอีกครั้ง

“ขอท่านโปรดยกโทษให้เราด้วย”

เซียวหลิงอวิ้นเหลือบตามองหลีเยหานอย่างสนใจ
ก่อนจะพยักหน้าเล็กน้อยแล้วกล่าวอย่างเรียบเฉย

“ในเมื่อเจ้าเมืองออกปากแล้ว ข้ายอมต้องให้เกียรติ
เจ้าเมืองอยู่บ้าง เรื่องนี้ก็ให้ผ่านไปเถอะ”

ผู้คนอื่นๆ ได้ยินคำพูดนี้แล้วแทบอยากกระอักเลือดออกมา

ให้เกียรติเจ้าเมืองอยู่บ้าง?

พวกเขาถึงกับตกตะลึง เซียวหลิงอวิ้นกำลังวางเจ้าเมือง
ไว้ในตำแหน่งที่ใกล้เคียงกับตนเองอย่างนั้นหรือ

พวกเขาล้วนอยากรู้ยิ่งนักว่า ใครกันที่มอบความมั่นใจให้เซียวหลิงอวีน จนทำให้นางคิดว่าตนเองสามารถเทียบเคียงกับเจ้าเมืองได้!

แม้แต่หลิงป้าเทียนเองก็ไม่คาดคิดว่าเซียวหลิงอวีนจะกล่าวถ้อยคำเช่นนี้ออกมา เขารู้สึกว่านางช่างน่าสนใจยิ่งนัก

เขาหัวเราะแล้วกล่าวว่า “เช่นนั้นก็ต้องขอขอบคุณท่านแล้ว ไม่ทราบว่ามีผู้ส่งทั้งสองแซ่อะไร และมาที่จวนเจ้าเมืองด้วยฐานะอันใดหรือ”

หลิงป้าเทียนเพียงปรายตามองเซียวหลิงอวีนกับหลีเย่ห่านก็รู้ทันทีว่าทั้งสองไม่มีทางมารับใช้จวนเจ้าเมืองจริง มิฉะนั้นย่อมไม่กล้ากดขี่บุตรธิดาของเขาเช่นนี้

หลิงเยว่เงินกับหลิงเยว่จื่อไม่อาจเชื่อสายตาตนเองบิดาของตนกลับสุขภาพต่อเซียวหลิงอวีนกับหลีเย่ห่านที่พวกเขาดูแลจนถึงเพียงนี้! นี่ราวกับตบหน้าพวกเขาอย่างแรงซ้ำอีกครั้ง

บทที่ 441 วางแผนก่อนค่อยลงมือ (2)

คนอื่น ๆ ก็ยิ่งอ้าปากค้างด้วยความตกใจ

ในขณะที่เซียวหลิงอวีนกลับอดมองหลังป่าเทียนด้วยสายตาใหม่ไม่ได้

ชายผู้นี้เห็นชัดว่าพวกเขาทั้งสองมาโดยมีจุดประสงค์แอบแฝง แต่กลับยังปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความสุภาพ

หากไม่ใช่เพราะเซียวหลิงอวีนสามารถดูโหงวเฮ้งได้ ปานนี้คงถูกท่าที่ใจกว้างจอมปลอมของหลังป่าเทียนหลอกไปแล้ว

เซียวหลิงอวีนแสร้งทำเป็นไม่รับรู้นิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้นของเขา แล้วกล่าวอย่างมีมารยาท

“ข้าแซ่เซียว ส่วนคู่ครองของข้าแซ่หลี่ ขอเจ้าเมืองหลังโปรดอภัยด้วย ที่พวกเราอาศัยโอกาสนี้เข้ามายังจวนเจ้าเมือง

แท้จริงแล้วต้องการมาตามหาตระกูลซาง เพราะเรามีความ
เกี่ยวข้องกับตระกูลซางอยู่บ้าง”

ตระกูลซาง?

ตระกูลซางที่เคยยิ่งใหญ่ครอบงำแผ่นดินเหียนหยาง
ในอดีต? หรือก็คือตระกูลซางที่บัดนี้ตกต่ำตั้งสุนัขตกน้ำพวกนั้น?

ผู้คนแทบถูกถ้อยคำของเซียวหลิงอวินทำให้ตกใจจน
กรามค้าง

ทั้งสองไม่รู้หรือว่าเวลานี้เจ้าเมืองเป็นผู้ให้ที่พักพิง
แก่ตระกูลซาง แต่พวกเขายังกล้าก่อเรื่องอย่างหยาบคาย
ในจวนเจ้าเมืองเช่นนี้!

หลิงป้าเทียบกับหลิงเยว่เงินสองพี่น้องต่างตกใจเช่นกัน
ไม่คาดคิดว่าทั้งสองจะมาที่นี่เพื่อตระกูลซาง...

ภายในใจหลิงป้าเทียบหมุนเวียนความคิดนับไม่ถ้วน
ก่อนจะยิ้มแล้วกล่าวว่า

“สหายเต๋าเซียว สหายเต๋าหลี เราเข้าไปสนทนากัน
ด้านในดีหรือไม่”

หลังเยว้เงินกับหลังเยว้จื่อเบิกตากว้าง มองบิตาของตน
อย่างไม่อยากเชื่อ บิตานี้คิดจะไม่เอาเรื่องที่เซี่ยวหลิงอวินทำให้
พวกเขาเสียหน้าต่อหน้าผู้คนแล้วหรือ

พ่อบ้านรีบพาผู้ฝึกตนที่เหลือออกไป ส่วนหลังป่าเทียน
ผายมือเชิญเซี่ยวหลิงอวินกับหลี่เย่หวนเข้าไปนั่งในโถงใหญ่

หลังจากสาวใช้ยกชาวิญญาณมาวางบนโต๊ะและถอย
กลับออกไป หลังป่าเทียนจึงเอ่ยขึ้นว่า “ไม่คาดคิดว่าสองท่านจะ
มีความเกี่ยวข้องกับตระกูลซาง ไม่ทราบว่าจะมาตามหาตระกูลซาง
ด้วยเหตุใดหรือ”

เซี่ยวหลิงอวินกล่าวด้วยรอยยิ้มจาง

“การตามหาตระกูลซางย่อมต้องมีฐานะบางอย่าง ได้ยินว่า
ตระกูลซางพักอยู่ในจวนเจ้าเมือง ไม่ทราบว่าเจ้าเมืองจะพาเรา
ไปพบได้หรือไม่”

ถ้อยคำของเซี่ยวหลิงอวินรัดกุมดูจกภาษาชะไร้รอยรั้วซิม
นางไม่กล่าวเลยว่าตระกูลซางเป็นศัตรูหรือมิตร

หลังป่าเทียนมองเห็นความเจ็บคมนาองนาง ใต้แต่
ถอนใจแล้วกล่าวว่า “ต้องขออภัยจริง ๆ มิใช่ว่าข้าไม่เต็มใจ
แต่เกรงว่าผู้ส่งส่งทั้งสองอาจไม่ทราบ แม้ข้าจะเป็นเจ้าเมือง-
เหยียนนู้แล้ว ทว่าทางตระกูลชางนั้น มิใช่เรื่องที่ข้าจะเข้าไป
ยุ่งเกี่ยวได้”

คำพูดของหลังป่าเทียนฟังดูราวกับไม่ต้องการให้เชียว-
หลังอวิ้นพบตระกูลชาง แต่เชียวหลังอวิ้นกลับยิ้มกล่าว

“เป็นเพราะเจ้าเมืองหลังเป็นเพียงเจ้าเมืองของเกาะนอก
จึงไม่อาจให้เราพบตระกูลชางได้ใช่หรือไม่”

หลังป่าเทียนเบิกตากว้างฉับพลัน เขาไม่คาดคิดเลยว่า
เชียวหลังอวิ้นจะรู้เรื่องเกาะในด้วย

เชียวหลังอวิ้นยังคงกล่าวต่อด้วยท่าทีลึกล้ำยากหยั่งถึง

“ตระกูลชางอยู่ที่เกาะในใช่หรือไม่ ความจริงข้าทราบ
มานานแล้ว เพียงแต่ครั้งนี้ที่มาจนเจ้าเมือง ก็เพื่อสอบถาม
เจ้าเมืองว่าจะเดินทางไปเกาะในได้อย่างไรเท่านั้น”

สีหน้าที่เปลี่ยนไปเล็กน้อยของหญิงป่าเถียน ทำให้เซียว-
หลิงอวิ้นมั่นใจว่าการคาดเดาของตนถูกต้อง

หญิงป่าเถียนหนึ่งไปครู่หนึ่ง ไม่รู้กำลังคิดสิ่งใดอยู่ ก่อนจะ
ถอนใจออกมา

“ไม่มีสิ่งใดปิดบังสายตาผู้สูงส่งได้เลย ในเมื่อสองท่าน
ขอร้อง ข้าก็ยอมทำตามสักครั้ง เชิญสองท่านพักในจวนเจ้าเมือง
คืนนี้ พรุ่งนี้ข้าจะให้คนพาท่านทั้งสองไปยังเกาะใน”

กล่าวจบ เขาก็สั่งให้บ่าวรับใช้พาพวกเขาไปพักผ่อน
อย่างสุภาพ

ณ ห้องหนังสือของหญิงป่าเถียน หลิงเยวี่จื้อกับหลิงเยวี่-
เงินกล่าวด้วยความประหลาดใจยิ่ง

“ท่านพ่อ เหตุใดท่านจึงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างให้เกียรติ
ถึงเพียงนี้ พวกเขาแค่ผู้ฝึกตนระดับแดนว่างเปล่าเท่านั้น!”

หญิงป่าเถียนมองบุตรีธิดาของตนด้วยความไม่พอใจ

“พวกเจ้าทำให้ข้าอับอายขายหน้าสันดี วันนี้ช่างหุนหันพลันแล่นนัก ข้าบอกพวกเจ้าก็ครั้งแล้วว่าห้ามประมาทศัตรูเด็ดขาด!”

หลิงเยว่จื่อยังคงไม่ยอมรับ นางกล่าวอย่างเดือดดาล

“ท่านพ่อ หรือว่าท่านคิดจะพาพวกเขาไปยังเมืองชั้นในจริงๆ พวกเราจะต้องเกรงกลัวชาวบ้านต่ำต้อยสองคนนั้นด้วยเหตุใด!”

หลิงป้าเทียนรู้สึกผิดหวังต่อบุตรทั้งสองอย่างยิ่ง

“วางแผนก่อนแล้วจึงลงมือ วางแผนก่อนแล้วจึงลงมือ! พวกเจ้าลืมเป้าหมายที่แท้จริงของการรับสมัครผู้มีความสามารถในครั้งนี้อย่างไรหรือ เหตุใดถึงยังโง่เขลาเช่นนี้!”

หลิงเยว่เงินที่ถูกตำหนิจนไม่กล้าเงยหน้า ในตอนนั้นเอง เขากลับนึกบางอย่างออก สีหน้าปลันสดใสขึ้นแล้วถามอย่างดีใจ

“ท่านพ่อ หมายความว่า จะยังจัดการพวกเขาตามวิธีเดิมใช่หรือไม่”

หลิงป้าเทียนพยักหน้าพอใจอย่างหาได้ยาก